

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **T. M.**, zastoupeného Mgr. Miroslavem Krutinou, advokátem, se sídlem Vyšehradská 423/27, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční arbitr**, se sídlem Legerova 1581/69, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2018, č. j. 11 A 134/2018 - 36, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2018, č. j. 11 A 134/2018 - 36, **se zamítá.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou ze dne 4. 6. 2018 se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřoval v tom, že nerozhodl ve věci vedené pod sp. zn. FA/ZP/614/2017 o jeho návrhu ze dne 8. 6. 2017.

[2] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 11. 2018, č. j. 11 A 134/2018 – 36, žalobě vyhověl a uložil žalovanému povinnost vydat nález ve věci vedené žalovaným pod sp. zn. FA/ZP/614/2017 o návrhu žalobce ze dne 8. 6. 2017 na vydání bezdůvodného obohacení z pojistné smlouvy, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[3] Proti v záhlaví specifikovanému rozsudku brojí žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou spojil s žádostí o přiznání odkladného účinku ve smyslu § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)

II. Obsah návrhu na přiznání odkladného účinku

[4] Svoji žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil tím, že s ohledem na datum stanovené v napadeném rozsudku není v jeho silách ke dni uplynutí pariční lhůty vyloučit, že plnění podle rozsudku nebude představovat jednání *ultra vires*, které je však v demokratickém státě zapovězeno; dle stěžovatele není ve veřejném zájmu, aby byl správní orgán nucen, byť rozhodnutím soudu, vydat nicotné rozhodnutí. Taková situace dle stěžovatele nastane, pakliže Nejvyšší správní soud, stejně jako městský soud, nepřihlédne ke skutkovému

stavu (vážné pochybnosti o příslušnosti stěžovatele vést napadené řízení a vydat rozhodnutí ve věci), obstrukčnímu jednání právního zástupce žalobce a datu nařízení ústního jednání (nařízeného v souladu s § 12 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 49 správního řádu) jako úkonu, který by měl odstranit nebo potvrdit pochybnosti ohledně příslušnosti stěžovatele věc rozhodnout. Teprve po konání ústního jednání může stěžovatel s jistotou říci, zda je oprávněn v řízení pokračovat a vydat ve věci bezodkladně rozhodnutí (nález), anebo zda bude muset řízení zastavit, resp. ukončit jej jiným rozhodnutím než nálezem. Dříve mohl příslušnost stěžovatele postavit najisto již městský soud, ten tak však přes námitky stěžovatele neučinil.

III. Vyjádření žalobce k návrhu stěžovatele

[5] Žalobce ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku ze dne 30. 11. 2018 uvedl, že jej považuje za nedůvodný. Poukazoval na to, že předmětné řízení bylo zahájeno před více než rokem, tudíž měl stěžovatel podle jeho názoru dostatek času posoudit podmínky řízení a ze svých zjištění vyvést patřičné závěry. Stěžovatel svou nečinnost pouze omlouvá zkoumáním své případné nepříslušnosti, ačkoli do dnešního dne nerozhodl ani v jediném případě o své nepříslušnosti z důvodu jim uvedených v kasační stížnosti. Stěžovatel své pochybnosti o případné nepříslušnosti dle mínění žalobce staví toliko na paušálních domněnkách, nikoli na konkrétních skutečnostech vztahujících se k projednávané věci.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[8] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem dospěl k závěru, že v jeho případě nejsou podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti naplněny.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by nasvědčovaly možnosti vzniku nepoměrně větší újmy oproti jiným osobám. Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že povinnost správního orgánu rozhodnout v souladu s právním názorem krajského soudu vysloveným v rušícím rozsudku nemůže být sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, č. 1255/2007 Sb. NSS). Tvrzení stěžovatele o neschopnosti dostát podmínkám v rozsudku městského soudu jsou obecná a nevypovídají nic o tom, v čem konkrétně má jeho újma spočívat. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát uvedl, povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel. Vylíčení podstatných skutečností

pokračování

o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 10 Ads 313/2016 - 27, bod 6). Nejvyšší správní soud přizná odkladný účinek pouze v ojedinělých případech, ve kterých by okamžitý výkon soudního rozhodnutí mohl mít závažné důsledky. O takovou mimořádnou situaci se v nyní posuzované věci nejedná, resp. stěžovatel nic takového netvrdil. Samotný fakt, že by stěžovatel případně mohl vydat rozhodnutí nicotné, nemůže jakožto důvod pro přiznání odkladného účinku z titulu jakékoli újmy stěžovatele obstát.

[10] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neprokázal existenci nepoměrně větší újmy, Nejvyšší správní soud se již nezabýval tím, zda by přiznání odkladného účinku kasací stížnosti bylo v rozporu s veřejným zájmem (srov. odst. 6).

[11] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě stěžovatele nejsou podmínky pro přiznání odkladného účinku podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. splněny a kasací stížnosti proto odkladný účinek nepřiznal. Tím však nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu